

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 17

Vydána dne 18. října 1974

Cena Kč

OBSAH:

94. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německo
95. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Mezinárodní úmluvě o odstranění všech forem rasové diskriminace
96. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel
- Oznámení o vydání obecných právních předpisů
- Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

94

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. října 1974

**o Smlouvě o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou
a Spolkovou republikou Německo**

Dne 11. prosince 1973 byla v Praze podepsána Smlouva o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německo.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

president republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Bonnu dne 19. července 1974.

Podle svého článku VI Smlouva vstoupila v platnost dnem 19. července 1974.

Český text Smlouvy a dopisů k ní přináležejících se připojuje současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

S M L O U V A

o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou
a Spolkovou republikou Německa

Československá socialistická republika
a

Spolková republika Německa

poučeny historií, že mír vyžaduje harmonické soužití národů Evropy,

v pevné vůli jednou provždy skoncovat s neblahou minulostí ve svých vztazích, především v souvislosti s druhou světovou válkou, která přinesla nezměrné útrapy evropským národům,

uznávající, že mnichovská dohoda z 29. září 1938 byla Československé republice vnucena nacistickým režimem pod hrozbou síly,

uvědomující si, že v obou zemích vyrostla nová generace, která má právo na zajištěnou mírovou budoucnost,

vedeny úmyslem vytvořit trvalé základy pro rozvoj dobrých sousedských vztahů,

ve snaze upevnit mír a bezpečnost v Evropě

přesvědčeny, že mírová spolupráce na základě cílů a zásad Charty Organizace spojených národů odpovídá tužbám národů a zájmům míru ve světě,

se dohodly takto:

Č l á n e k I

Československá socialistická republika a Spolková republika Německa považují mnichovskou dohodu z 29. září 1938 vzhledem ke svým vzájemným vztahům podle této Smlouvy za nulitní.

Č l á n e k II

[1] Tato Smlouva se nedotýká právních účinků, které vyplývají vůči fyzickým nebo právnickým osobám z práva použitého v době od 30. září 1938 do 9. května 1945.

Vyňaty z toho jsou účinky opatření, které obě smluvní strany považují pro jejich neslučitelnost se základními zásadami spravedlnosti za nulitní.

[2] Tato Smlouva ponechává nedotčenu státní příslušnost žijících a zemřelých osob, která vyplývá z právního řádu každé z obou smluvních stran.

[3] Tato Smlouva netvoří svými prohlášeními o mnichovské dohodě právní základnu pro mate-

riální nároky Československé socialistické republiky a jejich fyzických a právnických osob.

Č l á n e k III

[1] Československá socialistická republika a Spolková republika Německa se řídí ve svých vzájemných vztazích i v otázkách zajištění bezpečnosti v Evropě a ve světě cíli a zásadami zakotvenými v Chartě Organizace spojených národů.

[2] V souladu s tím budou podle článku 1 a 2 Charty Organizace spojených národů řešit všechny své spory výlučně mírovými prostředky a vystříhají se hrozby silou nebo použití síly v otázkách, které se týkají evropské a světové bezpečnosti, jakož i ve svých vzájemných vztazích.

Č l á n e k IV

[1] Československá socialistická republika a Spolková republika Německa v souladu s výše uvedenými cíli a zásadami potvrzují neporušitelnost svých společných hranic nyní i v budoucnu a vzájemně se zavazují neomezeně respektovat svou územní celistvost.

[2] Prohlašují, že nemají vůči sobě žádné územní nároky a nebudou takové nároky vznášet ani v budoucnu.

Č l á n e k V

[1] Československá socialistická republika a Spolková republika Německa podniknou další kroky k širokému rozvoji svých vzájemných vztahů.

[2] Jsou zajedno v tom, že rozšíření jejich sousedské spolupráce v oblasti hospodářství, vědy, vědeckotechnických styků, kultury, ochrany prostředí, sportu, dopravy a jiných styků je v zájmu obou stran.

Č l á n e k VI

Tato Smlouva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin, která má být provedena v Bonnu.

Na důkaz toho zmocnění smluvních stran tuto Smlouvu podepsali.

Dáno v Praze dne 11. prosince 1973 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za
Československou socialistickou
republiku:

L. Štrougal v. r.

B. Chňoupek v. r.

Za
Spolkovou republikou
Německa:

W. Brandt v. r.

W. Scheel v. r.

Vážený pane ministře,

mám čest jménem vlády Spolkové republiky Německa potvrdit shodu dosaženou v jednáních, že platnost článku II dnes podepsané Smlouvy o vzájemných vztazích mezi Spolkovou republikou Německa a Československou socialistickou republikou bude rozšířena podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971 v souladu se stanovenými procedurami na Berlín (Západní).

Spolková republika Německa a Československá socialistická republika hodlají sjednávat v každém jednotlivém případě rozšíření smluv, které vyplynou z realizace článku V této Smlouvy, na Berlín (Západní) podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971 v souladu se stanovenými procedurami.

Prosím, abyste mi s tímto potvrdil Váš souhlas.

Přijměte, pane ministře, projev mé hluboké úcty.

Walter Scheel

Vážený pan

Ing. Bohuslav Chňoupek
ministr zahraničních věcí
Československé socialistické republiky

Vážený pane spolkový ministře,

mám čest potvrdit jménem vlády Československé socialistické republiky příjem Vašeho dopisu z dnešního dne, který má toto znění:

„Mám čest jménem vlády Spolkové republiky Německa potvrdit shodu dosaženou v jednáních, že platnost článku II dnes podepsané Smlouvy o vzájemných vztazích mezi Spolkovou republikou Německa a Československou socialistickou republikou bude rozšířena podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971 v souladu se stanovenými procedurami na Berlín (Západní).

Spolková republika Německa a Československá socialistická republika hodlají sjednávat v každém jednotlivém případě rozšíření smluv, které vyplynou z realizace článku V této Smlouvy, na Berlín (Západní) podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971 v souladu se stanovenými procedurami.

Prosím Vás, abyste mi s tímto potvrdil Váš souhlas.“

Vláda Československé socialistické republiky s tím souhlasí.

Přijměte, pane spolkový ministře, projev mé hluboké úcty.

B. Chňoupek

Vážený pan

Walter Scheel
spolkový ministr zahraničí
Spolkové republiky Německa

Vážený pane ministře,

v souvislosti s dnešním podpisem Smlouvy o vzájemných vztazích mezi Spolkovou republikou Německa a Československou socialistickou republikou mám čest sdělit Vám s odvoláním na článek V této Smlouvy, že bylo dosaženo při smluvních jednáních shody v těchto otázkách:

1. V rámci svých snah o rozvoj vzájemných vztahů budou věnovat vláda Spolkové republiky Německa a vláda Československé socialistické republiky pozornost humanitním otázkám.

2. Československá strana prohlásila, že příslušná československá místa budou blahovlnně posuzovat v souladu se zákony a právními předpisy, platnými v Československé socialistické republice, žádosti československých občanů, kteří si na základě své německé národnosti přejí vystěhovat se do Spolkové republiky Německa.

Německá strana prohlásila, že v souladu se zákony a právními předpisy, platnými ve Spolkové republice Německa, mohou osoby české či slovenské národnosti, které si to přejí, vystěhovat se do Československé socialistické republiky.

3. Ze strany obou vlád není námitek proti tomu, aby Německý červený kříž a Československý červený kříž napomáhaly řešení výše zmíněných otázek.

4. Obě vlády budou dále rozvíjet cestovní ruch mezi oběma zeměmi včetně návštěv příbuzných.

5. Obě vlády budou zkoumat možnosti technických zlepšení v cestovním ruchu, včetně plynulého odbavování na hraničních přechodech, jakož i otevření dalších hraničních přechodů.

6. Obsah těchto vyměněných dopisů bude dle svého smyslu aplikován podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971, v souladu se stanovenými procedurami též na Berlín (Západní).

Prosím Vás, abyste mi potvrdil obsah tohoto dopisu.

Přijměte, velevážený pane ministře, projev mé hluboké úcty.

Walter Scheel

Vážený pan

Ing. Bohuslav Chňoupek
ministr zahraničních věcí
Československé socialistické republiky

Vážený pane spolkový ministře,

mám čest potvrdit jménem vlády Československé socialistické republiky příjem Vašeho dopisu z dnešního dne, který má toto znění:

„V souvislosti s dnešním podpisem Smlouvy o vzájemných vztazích mezi Spolkovou republikou

Německa a Československou socialistickou republikou mám čest sdělit Vám s odvoláním na článek V této Smlouvy, že bylo dosaženo při smluvních jednáních shody v těchto otázkách:

1. V rámci svých snah o rozvoj vzájemných vztahů budou věnovat vláda Spolkové republiky Německa a vláda Československé socialistické republiky pozornost humanitním otázkám.

2. Československá strana prohlásila, že příslušná československá místa budou blahovonně posuzovat v souladu se zákony a právními předpisy, platnými v Československé socialistické republice, žádosti československých občanů, kteří si na základě své německé národnosti přejí vystěhovat se do Spolkové republiky Německa.

Německá strana prohlásila, že v souladu se zákony a právními předpisy, platnými ve Spolkové republice Německa, mohou osoby české či slovenské národnosti, které si to přejí, vystěhovat se do Československé socialistické republiky.

3. Ze strany obou vlád není námitek proti tomu, aby Německý červený kříž a Československý červený kříž napomáhaly řešení výše zmíněných otázek.

4. Obě vlády budou dále rozvíjet cestovní ruch mezi oběma zeměmi včetně návštěv příbuzných.

5. Obě vlády budou zkoumat možnosti technických zlepšení v cestovním ruchu, včetně plynulého odbavování na hraničních přechodech, jakož i otevření dalších hraničních přechodů.

6. Obsah těchto vyměněných dopisů bude dle svého smyslu aplikován podle Čtyřstranné dohody z 3. září 1971, v souladu se stanovenými procedurami též na Berlín (Západní).

Prosím Vás, abyste mi potvrdil obsah tohoto dopisu.“

Vláda Československé socialistické republiky s tím souhlasí.

Přijměte, pane spolkový ministře, projev mé hluboké úcty.

B. Chňoupek

Vážený pan
Walter S c h e e l
spolkový ministr zahraničí
Spolkové republiky Německa

Vážený pane spolkový ministře,

při příležitosti dnešního podpisu Smlouvy o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německa mám čest oznámit Vám jménem vlády Československé socialistické republiky toto:

Podle platného československého práva mohou být z trestných činů spáchaných v letech 1938 až 1945 v současné době stíhány jen ty, které jsou trestné podle československého trestního zákona, za které zákon předvídá trest smrti a které mají současně znaky válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti ve smyslu článku 6 písmeno b) a c) statutu Mezinárodního vojenského soudu v Norimberku. Trestní stíhání pro takové trestné činy se nepromlčuje.

Ve všech jiných případech je trestní stíhání nejpozději v roce 1965 promlčeno. Na tomto stavu tato Smlouva nic nezmění.

Přijměte, pane spolkový ministře, projev mé hluboké úcty.

B. Chňoupek

Vážený pan
Walter S c h e e l
spolkový ministr zahraničí
Spolkové republiky Německa

95

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 15. srpna 1974

o Mezinárodní úmluvě o odstranění všech forem rasové diskriminace

Rezolucí Valného shromáždění Organizace spojených národů ze dne 21. prosince 1965 byla přijata Mezinárodní úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 7. března 1966. S Úmluvou vyslovilo souhlas Národní shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s vý-

hradou k jejím článkům 17 a 22. Ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, deponitáře Úmluvy, dne 29. prosince 1966.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 19 dnem 4. ledna 1969 a tímto dnem vstoupila rovněž v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

MEZINÁRODNÍ ÚMLUVA**o odstranění všech forem rasové diskriminace**

Státy, které jsou stranami této Úmluvy,

berouce v úvahu, že Charta Organizace spojených národů je založena na zásadách důstojnosti a rovnosti všech lidí a že všechny členské státy se zavázaly provádět ve spolupráci s Organizací jak společně, tak i individuální akce, aby bylo dosaženo jednoho z cílů Organizace spojených národů, jímž je podpora a posilování všeobecné úcty k lidským právům a základním svobodám pro všechny, bez rozdílu rasy, pohlaví, jazyka nebo náboženství, a jejich zachovávání,

berouce v úvahu, že Všeobecná deklarace lidských práv prohlašuje, že všichni lidé se rodí svobodní a sobě rovni co do důstojnosti a práv a že každý má mít všechna práva a svobody, které jsou v ní prohlášeny, bez jakéhokoli rozlišování, zejména podle rasy, barvy nebo národnostního původu,

berouce v úvahu, že všichni lidé jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákonem proti jakékoliv diskriminaci a proti veškerému podněcování k diskriminaci,

berouce v úvahu, že Organizace spojených národů odsoudila kolonialismus a veškerou segregaci a diskriminační praxi, jíž je provázen, ať existují v jakékoli formě a kdekoli, a že Deklarace o poskytnutí nezávislosti koloniálním zemím a národům ze dne 14. prosince 1960 (rezoluce Valného shromáždění 1514 [XV]) potvrdila a slavnostně prohlásila nezbytnost co nejdříve a bezpodmínečně s nimi skoncovat,

berouce v úvahu, že Deklarace Organizace spojených národů o odstranění všech forem rasové diskriminace ze dne 20. listopadu 1963 (rezoluce Valného shromáždění 1904 [XVIII]) slavnostně potvrzuje, že je nezbytné rychle odstranit

na celém světě rasovou diskriminací ve všech jejích formách a projevech a zajistit porozumění pro důstojnost lidské osobnosti a úctu k ní,

přesvědčeny, že jakékoli učení o nadřazenosti založené na rasovém rozlišování je z vědeckého hlediska falešné, morálně odsouzeníhodné, sociálně nespravedlivé a nebezpečné a že rasová diskriminace v teorii nebo praxi, ať se vyskytuje kdekoli, není ospravedlnitelná,

znovu potvrzující, že diskriminace mezi lidmi podle rasy, barvy pleti nebo národnostního původu je na překážku přátelským a mírovým vztahům mezi národy a ohrožuje mír a bezpečnost mezi národy, jakož i harmonické soužití lidí, a to i v témže státě,

přesvědčeny, že existence rasových překlad je neslučitelná s ideály jakékoli lidské společnosti,

znepokojeny projevy rasové diskriminace, ke kterým stále ještě dochází v některých oblastech světa, a politikou vlád založenou na rasové nadřazenosti a nenávisti, jako je apartheid, segregace a separace,

rozhodnuty přijmout všechna nezbytná opatření pro rychlé odstranění rasové diskriminace ve všech jejích formách a projevech, zabránit šíření rasistických učení a praktik a potírat je, aby bylo podpořeno porozumění mezi rasami a vybudováno mezinárodní společenství zbavené všech forem rasové segregace a rasové diskriminace,

berouce v úvahu Úmluvu o diskriminaci v povolání a zaměstnání, přijatou Mezinárodní organizací práce v roce 1958, a Úmluvu o boji proti diskriminaci v oblasti vzdělání, přijatou Organizací spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu v roce 1960,

přejíce si uskutečnit zásady zakotvené v Deklaraci Organizace spojených národů o odstranění všech forem rasové diskriminace a zabezpečit co nejrychlejší přijetí praktických opatření k tomuto cíli,

dohodly se na tomto:

Č Á S T I

Č l á n e k 1

1. Výraz „rasová diskriminace“ v této úmluvě znamená jakékoli rozlišování, vylučování, omezování nebo zvýhodňování založené na rase, barvě pleti, rodovém nebo na národnostním nebo etnickém původu, jehož cílem nebo následkem je zneemožnění nebo omezení uznání, užívání nebo usku-tečňování lidských práv a základních svobod na základě rovnosti v politické, hospodářské, sociální, kulturní nebo v kterékoli jiné oblasti veřejného života.

2. Tato úmluva se netýká rozlišování, vylučování, omezování nebo zvýhodňování prováděného

státem, který je stranou této úmluvy, mezi vlastními a cizími občany.

3. Žádné ustanovení této úmluvy nemůže být vykládáno tak, aby se dotýkalo jakýmkoli způsobem právních předpisů smluvních států o národnosti, státním občanství nebo naturalizaci, pokud tato ustanovení nediskriminují některou národnost.

4. Za rasovou diskriminaci nejsou považována zvláštní opatření, učiněná výhradně pro zajištění přiměřeného rozvoje některých rasových nebo etnických skupin nebo jednotlivců, kteří potřebují takovou ochranu, jež může být nezbytnou k tomu, aby jim zabezpečila rovné užívání nebo výkon lidských práv a základních svobod, pokud ovšem tato opatření nevedou k zachovávání rozdílných práv pro různé rasové skupiny a pokud nezůstanou v platnosti po dosažení cílů, pro které byla přijata.

Č l á n e k 2

1. Smluvní státy odsuzují rasovou diskriminaci a zavazují se, že budou provádět bez prodlení a všemi vhodnými způsoby politiku směřující k odstranění rasové diskriminace ve všech jejích formách a k rozvoji porozumění mezi všemi rasami. K tomuto cíli:

- a) každý smluvní stát se zavazuje, že nebude provádět rasovou diskriminaci proti osobám, skupinám osob nebo institucím a že zajistí, aby všechny veřejné orgány a instituce, celostátní i místní, jednaly v souladu s tímto závazkem;
- b) každý smluvní stát se zavazuje, že nebude povzbuzovat, hájit nebo podporovat rasovou diskriminaci prováděnou kteroukoli osobou nebo organizací;
- c) každý smluvní stát podnikne účinná opatření k přezkoumání celostátní i místní vládní politiky a k novelizaci nebo zrušení všech zákonů a předpisů, které mají za následek vznik nebo zachování rasové diskriminace, všude kde existuje;
- d) každý smluvní stát zakáže a odstraní všemi vhodnými prostředky, včetně zákonodárných opatření, rasovou diskriminaci prováděnou kteroukoli osobou, skupinou nebo organizací;
- e) každý smluvní stát se zavazuje podporovat, kde je to vhodné, integrační vícerasové organizace a hnutí a jiná opatření pro odstranění překážek mezi rasami a působit proti všemu, co směřuje k posilování rasových překlad.

2. Pokud to okolnosti vyžadují, provedou smluvní státy zvláštní opatření v oblasti sociální, hospodářské, kulturní a v jiných oblastech k zajištění přiměřeného rozvoje a ochrany rasových skupin nebo jejich příslušníků, aby jim bylo zaručeno plné a rovné užívání lidských práv a základních svobod. Tato opatření nemají mít v žádném případě za následek zachování nerovnosti nebo rozdílnosti práv různých rasových skupin po dosažení účelu, pro který byla přijata.

Článek 3

Smluvní státy zvláště odsuzují rasovou segregaci a apartheid a zavazují se na územích spadajících pod jejich pravomoc předcházet, zakázat a vymýtit všechny praktiky tohoto druhu.

Článek 4

Smluvní státy odsuzují veškerou propagandu a všechny organizace, které jsou založeny na myšlenkách nebo teoriích o nadřazenosti jedné rasy nebo skupiny osob jedné barvy pleti nebo etnického původu, nebo které se pokoušejí ospravedlňovat nebo povzbuzovat jakoukoli formu rasové nenávisti a diskriminace, a zavazují se, že přijmou bezodkladná a pozitivní opatření k vymýcení jakéhokoli podněcování k rasové diskriminaci nebo činů rasové diskriminace, a k tomuto cíli, s náležitým zřetelem na zásady zakotvené ve Všeobecné deklaraci lidských práv a na práva výslovně uvedená v článku 5 této úmluvy, se zavazují zejména:

- a) prohlásit za činy trestné podle zákona: jakékoli rozšiřování idejí založených na rasové nadřazenosti nebo nenávisti, jakékoli podněcování k rasové diskriminaci, jakož i veškeré násilné činy nebo podněcování k takovým činům proti kterékoli rase nebo kterékoli skupině osob jiné barvy pleti nebo etnického původu, jakož i poskytování jakékoli podpory rasistické činnosti, včetně jejího financování;
- b) prohlásit za nezákonné organizace a rovněž i organizovanou a jakoukoli jinou propagandistickou činnost podporující a povzbuzující rasovou diskriminaci a prohlásit účast v takových organizacích nebo na takové činnosti za trestnou podle zákona;
- c) nedovolit celostátním ani místním veřejným orgánům nebo institucím podporovat nebo podněcovat rasovou diskriminaci.

Článek 5

V souladu se základními povinnostmi vyhlášenými v článku 2 této Úmluvy se smluvní státy zavazují, že zakáží a odstraní rasovou diskriminaci ve všech jejích formách a že zaručí právo každého na rovnost před zákonem bez rozlišování podle rasy, barvy pleti, národnostního nebo etnického původu, zvláště pak při užívání těchto práv:

- a) práva na rovné zacházení před soudy a před všemi ostatními orgány, které vykonávají soudnictví,
- b) práva na osobní bezpečnost a ochranu státem proti násilí a újmě na zdraví, ať jsou způsobeny vládními úředníky nebo kteroukoli osobou, skupinou nebo institucí,
- c) politických práv, zejména práva účastnit se voleb — volit a být volen — na základě všeobecného a rovného volebního práva, práva účasti ve vládě, jakož i účastnit se správy

veřejných záležitostí na všech stupních, a práva vstupu za rovných podmínek do veřejných služeb,

- d) dalších občanských práv, zejména:
 - i) práva svobodného pohybu a výběru bydliště uvnitř hranic státu,
 - ii) práva opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní, a vrátit se do své země,
 - iii) práva na státní občanství,
 - iv) práva uzavřít sňatek a zvolit si manžela,
 - v) práva každého vlastnit majetek jak sám, tak spolu s jinými,
 - vi) práva nabývat dědictví,
- vii) práva na svobodu myšlení, svědomí a náboženství,
- viii) práva na svobodu přesvědčení a projevu,
- ix) práva na svobodu shromažďování a sdružování,
 - e) hospodářských, sociálních a kulturních práv, zejména:
 - i) práva na práci, na svobodnou volbu zaměstnání, na spravedlivé a uspokojivé pracovní podmínky, na ochranu proti nezaměstnanosti, na stejný plat za stejnou práci a na spravedlivou a uspokojivou odměnu za práci,
 - ii) práva zakládat odborové organizace a stát se jejich členem,
 - iii) práva na bydlení,
 - iv) práva na ochranu zdraví, léčebnou péči, sociální zabezpečení a sociální služby,
 - v) práva na vzdělání a školení,
 - vi) práva na rovnou účast v kulturním dění,
 - f) práva přístupu na všechna místa a na používání všech služeb určených pro veřejnost, jako jsou dopravní prostředky, hotely, restaurace, kavárny, divadla a parky.

Článek 6

Smluvní státy zajistí prostřednictvím příslušných vnitrostátních soudů a jiných státních orgánů všem osobám podléhajícím jejich jurisdikci účinnou ochranu před všemi činy rasové diskriminace, které v rozporu s touto úmluvou porušují jejich lidská práva a základní svobody, jakož i právo žádat u těchto soudů spravedlivou a přiměřenou náhradu za jakoukoli škodu, kterou v důsledku takové diskriminace utrpěly.

Článek 7

Smluvní státy se zavazují, že podniknou bezodkladná a účinná opatření, zvláště v oblasti vyučování, výchovy, kultury a informací, pro boj proti předsudkům, které vedou k rasové diskriminaci, a pro podporu porozumění, snášenlivosti a

přátelství mezi národy a rasovými nebo etnickými skupinami, jakož i pro popularizaci cílů a zásad Charty Organizace spojených národů, Všeobecné deklarace lidských práv, Deklarace Organizace spojených národů o odstranění všech forem rasové diskriminace a této úmluvy.

Č Á S T II

Č l á n e k 8

1. Bude ustaven Výbor pro odstranění rasové diskriminace (dále jen Výbor), který bude složen z osmnácti expertů známých svými vysokými morálními vlastnostmi a nestranností, kteří budou voleni smluvními státy z jejich občanů a budou vykonávat tuto funkci jako individuální osoby, přičemž bude brán zřetel na spravedlivé zeměpisné rozdělení míst a na zastoupení rozličných forem civilizace a hlavních právních systémů.

2. Členové Výboru budou voleni tajným hlasováním z kandidátů uvedených v seznamu osob jmenovaných smluvními státy. Každý smluvní stát může jmenovat ze svých občanů jednu osobu.

3. Prvé volby se budou konat šest měsíců poté, co tato úmluva vstoupí v platnost. Generální tajemník Organizace spojených národů vyzve smluvní státy nejpozději tři měsíce před každými volbami, aby do dvou měsíců sdělily své kandidáty. Generální tajemník vypracuje abecední seznam všech takto navržených osob s uvedením smluvních států, kterými byly navrženy, a zašle jej smluvním státům.

4. Volby členů Výboru se budou konat na zasedání smluvních států, které generální tajemník svolá do sídla Organizace spojených národů. Na tomto zasedání, na němž kvorum budou tvořit dvě třetiny smluvních států, budou zvoleni za členy Výboru ti kandidáti, kteří obdrží největší počet hlasů a absolutní většinu hlasů přítomných a hlasujících zástupců smluvních států.

5. a) Členové Výboru budou voleni na čtyřleté období. Volební období devíti členů zvolených při prvních volbách uplyne však za dva roky. Jména těchto devíti členů budou vylosována předsedou Výboru ihned po prvních volbách.

b) Aby byla obsazena uprázdněná místa, jmenuje smluvní stát, jehož expert přestal vykonávat funkci člena Výboru, jiného experta ze svých občanů s výhradou schválení Výboru.

6. Smluvní státy hradí náklady členů Výboru spojené s výkonem jejich funkce.

Č l á n e k 9

1. Smluvní státy se zavazují, že pro jednání ve Výboru budou předkládat generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů zprávu o zá-

konodárných, soudních, správních nebo jiných opatřeních, která učinily k provedení ustanovení této Úmluvy:

- a) do roka od vstupu této Úmluvy pro příslušný stát v platnost,
- b) poté každé dva roky, a kromě toho kdykoli o to Výbor požádá.

Výbor může požadovat od smluvních států doplňující informace.

2. Výbor bude Valnému shromáždění každoročně předkládat prostřednictvím generálního tajemníka zprávu o své činnosti a může činit návrhy a všeobecná doporučení na základě zpráv a informací, které obdržel od smluvních států. Takové návrhy a všeobecná doporučení budou předloženy Valnému shromáždění společně s případnými připomínkami smluvních států.

Č l á n e k 10

1. Výbor přijme vlastní jednací řád.
2. Výbor si volí své funkcionáře na období dvou let.
3. Generální tajemník Organizace spojených národů zřídí sekretariát Výboru.
4. Schůze Výboru se budou konat zpravidla v sídle Organizace spojených národů.

Č l á n e k 11

1. Jestliže má některý smluvní stát za to, že jiný smluvní stát neprovádí ustanovení této úmluvy, může na to upozornit Výbor. Výbor pak zašle toto sdělení příslušnému smluvnímu státu. Stát, jemuž bylo sdělení zasláno, předloží do tří měsíců písemné vysvětlení nebo prohlášení a informuje o případné nápravě.

2. Jestliže záležitost nebude urovnána ke spokojenosti obou stran do šesti měsíců ode dne, kdy stát obdržel první sdělení, a to buď dvoustranným jednáním nebo jiným vhodným způsobem, bude mít každý ze států právo předložit otázku znovu Výboru tím, že současně vyrozumí Výbor a druhý stát.

3. Výbor se bude zabývat věcí, která mu byla předložena podle odstavce 2 tohoto článku, až poté, kdy zjistil, že v daném případě byly použity a vyčerpány všechny dosažitelné vnitrostátní opravné prostředky, v souladu s obecně uznanými zásadami mezinárodního práva. To však neplatí v případě, kdy se opravné řízení neodůvodněně protahuje.

4. V každé záležitosti, která mu byla předložena, může Výbor požádat příslušné smluvní státy, aby mu zaslaly jakékoli další informace týkající se této záležitosti.

5. Jestliže Výbor jedná o otázce vyplývající z tohoto článku, mají příslušné smluvní státy právo určit svého zástupce, který se bez hlasovacího práva zúčastní projednávání této otázky.

Článek 12

1. a) Jakmile Výbor obdržel a porovnal všechny informace, které považuje za potřebné, předseda jmenuje ad hoc smírčí komisi (dále jen komise) složenou z pěti osob, které mohou, avšak nemusí být členy Výboru. Její členové budou jmenováni na základě jednomyslného souhlasu stran ve sporu. Komise poskytne státům, které o to projeví zájem, své dobré služby k pokojnému urovnání sporu, které bude založeno na dodržování této úmluvy.

b) Jestliže se státy, které jsou stranami ve sporu, nedohodnou do tří měsíců na složení komise, budou její členové, o nichž se tyto státy nedohodly, zvoleni ze členů Výboru dvoutřetinovou většinou v tajném hlasování.

2. Členové komise vykonávají svou funkci jako individuální osoby. Nemohou být příslušníky státu, který je stranou ve sporu, ani státu, který není smluvní stranou této úmluvy.

3. Komise volí svého předsedu a schvaluje svůj jednací řád.

4. Komise zasedá zpravidla v sídle Organizace spojených národů nebo na jiném vhodném místě, které sama určí.

5. Sekretariát zřízený podle článku 10 odstavce 3 této úmluvy bude sloužit též každé komisi, která vznikne výše uvedeným způsobem v důsledku sporu mezi smluvními státy.

6. Veškeré náklady členů komise budou rovnoměrně rozděleny mezi státy, které jsou stranami sporu, na základě odhadu provedeného generálním tajemníkem.

7. Generální tajemník bude v případě potřeby zmocněn uhradit výdaje členů komise ještě předtím, než je uhradí státy, které jsou stranami sporu, v souladu s odstavcem 6 tohoto článku.

8. Informace, které Výbor obdržel a zhodnotil, budou komisi k dispozici. Komise může požádat státy o předložení jakýchkoli dalších informací týkajících se projednávané záležitosti.

Článek 13

1. Komise po plném posouzení záležitosti připraví a předloží předsedovi Výboru svou zprávu se závěry o všech skutkových otázkách týkajících se sporu a s doporučeními, která jsou podle názoru komise vhodná k dosažení pokojného urovnání sporu.

2. Předseda Výboru předloží zprávu komise každému ze států, které jsou stranami ve sporu. Tyto státy sdělí předsedovi Výboru ve lhůtě tří měsíců, zda doporučení obsažená ve zprávě komise přijímají.

3. Po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 2 tohoto článku zašle předseda Výboru ostatním smluvním

státům této úmluvy zprávu komise spolu s prohlášeními států, jež jsou stranami ve sporu.

Článek 14

1. Smluvní stát může kdykoli prohlásit, že uznává příslušnost Výboru pro přijímání a projednávání sdělení jednotlivých osob nebo skupin osob podléhajících jurisdikci tohoto státu, které si stěžují, že se staly obětí porušení kteréhokoli z práv vyhlášených v této úmluvě. Výbor nepřijme sdělení týkající se smluvního státu, který nečinil takové prohlášení.

2. Každý smluvní stát, který činí prohlášení podle odstavce 1 tohoto článku, může vytvořit nebo určit v rámci svého právního řádu orgán, který bude pověřen přijímat a projednávat petice jednotlivých osob i skupin osob podléhajících jeho jurisdikci, které si stěžují, že se staly obětí porušení některého z práv vyhlášených v této Úmluvě, a které vyčerpaly ostatní dostupné vnitrostátní opravné prostředky.

3. Prohlášení učiněné podle odstavce 1 tohoto článku spolu s názvem orgánu vytvořeného nebo určeného podle odstavce 2 tohoto článku, uloží smluvní stát u generálního tajemníka Organizace spojených národů, a ten zašle jeho kopii ostatním smluvním státům. Prohlášení může být kdykoli odvoláno oznámením zasláným generálnímu tajemníkovi. Odvolání se nevztahuje na sdělení, která již Výbor obdržel.

4. Orgán vytvořený nebo určený v souladu s odstavcem 2 tohoto článku povede rejstřík petic. Ověřené kopie rejstříku budou každoročně ukládány u generálního tajemníka, přičemž jejich obsah nebude zveřejňován.

5. V případě, že stěžovatel neobdrží zadosti učinění od orgánu vytvořeného nebo určeného podle odstavce 2 tohoto článku, má právo obrátit se do šesti měsíců s touto záležitostí k Výboru.

6. a) O každé stížnosti uvědomí Výbor důvěrnou cestou smluvní stát, který údajně porušil některé z ustanovení této úmluvy; nesmí však uvést totožnost příslušné osoby nebo skupiny osob bez jejich výslovného souhlasu. Výbor nepřijme anonymní stížnosti.

b) Do tří měsíců předloží stát Výboru písemné vysvětlení nebo prohlášení objasňující záležitost a informaci o eventuální nápravě.

7. a) Výbor zkoumá stížnosti se zřetelem ke všem informacím, které mu byly předloženy smluvním státem a stěžovatelem. Výbor se nebude zabývat sdělením stěžovatele, dokud nezjistí, že stěžovatel vyčerpал všechny dosažitelné vnitrostátní opravné prostředky. Tato zásada však neplatí v případě, že se opravné řízení neodůvodněně protahuje.

- b) Svě případné návrhy a doporučení zašle Výbor příslušnému smluvnímu státu a stěžovateli.

8. Výbor zahrne do své výroční zprávy stručný obsah těchto sdělení, a pokud je to účelné, též obsah vysvětlení a stanovisek smluvních států, jakož i svých vlastních návrhů a doporučení.

9. Výbor je oprávněn vykonávat funkce uvedené v tomto článku pouze tehdy, bude-li prohlášenými ve smyslu odstavce 1 tohoto článku vázáno nejméně deset smluvních států této úmluvy.

Článek 15

1. Až do dosažení cílů Deklarace o poskytnutí nezávislosti koloniálním zemím a národům, obsažené v rezoluci Valného shromáždění 1514 (XV) ze 14. prosince 1960, nebudou ustanovení této úmluvy žádným způsobem omezovat petiční právo zaručené těmto národům jinými mezinárodními dokumenty nebo Organizací spojených národů a jejími mezinárodními odbornými organizacemi.

2. a) Výbor, vytvořený podle odstavce 1 článku 8 této úmluvy, dostává od orgánů Organizace spojených národů, které se zabývají otázkami majícími přímý vztah k zásadám a cílům této úmluvy, kopie petic a předkládá jim své názory a doporučení ve věci těchto petic, když posuzuje petice, které pocházejí od obyvatel poručenských a nesamosprávných území nebo jiných území, na která se vztahuje rezoluce Valného shromáždění 1514 (XV), a týkají se otázek upravených touto úmluvou a předložených těmto orgánům.

b) Výbor obdrží od příslušných orgánů Organizace spojených národů kopie zpráv o zákonodárných, soudních, správních nebo jiných opatřeních, která mají přímý vztah k zásadám a cílům této úmluvy a která jsou prováděna správními mocnostmi na územích zmíněných pod bodem a) tohoto odstavce, a bude tlumočit své názory a doporučení těmto orgánům.

3. Výbor zahrne do své zprávy Valnému shromáždění stručný přehled o peticích a zprávách, které obdržel od orgánů Organizace spojených národů, jakož i názory a doporučení Výboru týkající se těchto petic a zpráv.

4. Výbor si vyžádá od generálního tajemníka Organizace spojených národů všechny jemu dostupné informace, které mají vztah k cílům této úmluvy a týkají se území zmíněných v odstavci 2 a) tohoto článku.

Článek 16

Ustanovení této úmluvy o opatřeních, jež mají být učiněna k urovnání sporů nebo k vyřízení stížností, se nedotýkají jiných způsobů řešení sporů

nebo vyřizování stížností v oblasti diskriminace, upravených v základních dokumentech nebo úmluvách Organizace spojených národů a jejich odborných organizací, a nebrání smluvním státům použít jiné cesty k urovnání sporu, v souladu s obecnými nebo zvláštními mezinárodními smlouvami, kterými jsou vázány.

ČÁST III

Článek 17

1. Tato úmluva je otevřena podpisu všech států, které jsou členy Organizace spojených národů, kterékoli z jejich mezinárodních odborných organizací, všech států, které jsou stranami Statutu Mezinárodního soudního dvora a kteréhokoli jiného státu, který byl Valným shromážděním Organizace spojených národů vyzván, aby se stal stranou této úmluvy.

2. Tato úmluva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 18

1. Tato úmluva je otevřena přístupu všech států uvedených v odstavci 1 článku 17 úmluvy.

2. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 19

1. Tato úmluva vstoupí v platnost třicátým dnem po uložení dvacáté sedmé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

2. Pro každý stát, který úmluvu ratifikuje nebo k ní přistoupí po uložení dvacáté sedmé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po uložení jeho ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Článek 20

1. Jestliže kterýkoli stát učiní při ratifikaci nebo při přístupu výhradu ke kterémukoli z článků této úmluvy, generální tajemník Organizace spojených národů sdělí znění výhrady všem státům, které jsou nebo které se mohou stát smluvními stranami této úmluvy. Kterýkoli stát, který má námitky proti výhradám, oznámí generálnímu tajemníkovi ve lhůtě devadesáti dnů ode dne uvedeného sdělení, že výhradu nepřijímá.

2. Výhrady, které jsou neslučitelné s cílem a účelem této úmluvy, nejsou přípustné. Rovněž není přípustná výhrada, jež by ve svých důsledcích bránila činnosti některého z orgánů vytvořených úmluvou. Za nepřipustnou nebo za takovou, která brání činnosti, bude považována výhrada, s níž vysloví nesouhlas nejméně dvě třetiny smluvních států této úmluvy.

3. Výhrady mohou být kdykoli odvolány sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi. Sdělení vstoupí v platnost dnem, kdy je generální tajemník obdržel.

Článek 21

Každý stát může vypovědět tuto úmluvu písemným sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů. Výpověď vstoupí v platnost jeden rok po dni, kdy generální tajemník sdělení obdrží.

Článek 22

Každý spor vzniklý mezi dvěma nebo více smluvními státy o výklad nebo o použití této úmluvy, který se nevyřeší jednáním nebo na základě procedury výslovně stanovené v této úmluvě, bude na žádost kterékoli ze stran ve sporu předložen k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, nedohodnou-li se strany na jiném způsobu řešení.

Článek 23

1. Každý smluvní stát může kdykoli požádat o revizi této úmluvy písemným sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů.

2. O opatřeních, která mají být na základě takové žádosti přijata, pokud vůbec, rozhodne Valné shromáždění Organizace spojených národů.

Článek 24

Generální tajemník Organizace spojených národů vyrozumí všechny státy uvedené v odstavci 1 článku 17 této úmluvy:

- a) o podpisech této úmluvy, ratifikacích a přístupech podle článků 17 a 18;
- b) o dni, kdy tato úmluva vstoupí v platnost podle článku 19;
- c) o sděleních a prohlášeních, která obdržel podle článků 14, 20 a 23;
- d) o sděleních o výpovědi, která obdrží podle článku 21.

Článek 25

1. Tato úmluva, jejíž znění anglické, čínské, francouzské, ruské a španělské mají stejnou platnost, bude uložena v archivu Organizace spojených národů.

2. Generální tajemník Organizace spojených národů zašle ověřený otisk této úmluvy všem státům náležejícím do některé z kategorií zmíněných v odstavci 1 článku 17 úmluvy.

Na důkaz čehož níže podepsaní, náležitě zmocnění svými vládami, podepsali tuto úmluvu, otevřenou k podpisu v New Yorku dne sedmého března roku tisícího devítistého šedesátého šestého.

96

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 15. srpna 1974

o Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel

Dne 16. prosince 1970 byla v Haagu podepsána Úmluva o potlačení protiprávního zmocnění se letadel.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s výhradou k článku 12 odstavci 1. Československá ratifikační

listina byla uložena dne 6. dubna 1972 u vlád Svazu sovětských socialistických republik, Velké Británie a Severního Irsku a Spojených států amerických.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 13 dnem 14. října 1971. Pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost dnem 6. května 1972.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

ÚMLUVA

o potlačení protiprávního zmocnění se letadel

Státy, které jsou stranami této Úmluvy,

uvědomujíce si, že protiprávní činy zmocnění se letadel nebo výkonu kontroly nad nimi během letu ohrožují bezpečnost osob a majetku, mají vážné důsledky pro provoz leteckých služeb a podkopávají důvěru národů světa v bezpečnost civilní letecké dopravy;

uvědomujíce si, že výskyt takových činů vede k vážnému znepokojení;

uvědomujíce si, že k tomu, aby se předešlo takovým činům, je naléhavě zapotřebí zajistit vhodná opatření k potrestání pachatelů, dohodly se na následujícím:

Článek 1

Kterákoliv osoba, která na palubě letadla během letu:

- a) protiprávně, za použití násilí nebo hrozby násilím nebo jakékoliv jiné formy zastrašování, se zmocní tohoto letadla nebo vykonává nad ním kontrolu nebo se pokusí o jakýkoliv takový čin, nebo

- b) je spolupachatelem osoby, která páchá nebo se pokusí spáchat takový čin,

spáchá trestný čin (dále „trestný čin“).

Článek 2

Každá smluvní strana se zavazuje, že pro tento trestný čin stanoví přísné tresty.

Článek 3

1. Pro účely této Úmluvy je letadlo považováno za letadlo v letu v kterékoliv době od okamžiku, kdy všechny jeho vnější dveře jsou uzavřeny po nastoupení cestujících na palubu, až do okamžiku, kdy kterékoliv z těchto dveří jsou otevřeny pro výstup. V případě nuceného přistání je let považován za trvajícím až do doby, kdy příslušné orgány převezmou odpovědnost za letadlo, osoby a majetek na palubě.

2. Tato Úmluva se nevztahuje na letadla používaná pro účely vojenské, celní nebo policejní.

3. Tato Úmluva bude používána pouze tehdy, když místo startu nebo místo skutečného přistání

letadla, na jehož palubě k trestnému činu došlo, se nachází mimo území státu, v němž je toto letadlo registrováno; není rozhodující, zda letadlo podniká mezinárodní nebo vnitrostátní let.

4. Tato Úmluva se nevztahuje na případy uvedené v článku 5, jestliže místo startu a místo skutečného přistání letadla, na jehož palubě k trestnému činu došlo, se nachází na území téhož státu, je-li tento stát jedním ze států uvedených v tomto článku.

5. Bez ohledu na odstavce 3 a 4 tohoto článku budou články 6, 7, 8 a 10 použity nezávisle na tom, kde je místo startu nebo místo skutečného přistání letadla, bude-li pachatel nebo údajný pachatel zjištěn na území jiného státu než státu, v němž je letadlo registrováno.

Článek 4

1. Každá smluvní strana učiní taková opatření, jež budou nutná k založení její jurisdikce nad trestným činem nebo jakýmkoli jiným násilným činem proti cestujícím nebo posádce, spáchaným údajným pachatelem v souvislosti s trestným činem, v následujících případech:

- a) je-li trestný čin spáchán na palubě letadla registrovaného v tomto státě;
- b) když letadlo, na jehož palubě byl trestný čin spáchán, přistane na jeho území s údajným pachatelem ještě na palubě;
- c) je-li trestný čin spáchán na palubě letadla pronajatého bez posádky provozovateli, který má své hlavní působiště, nebo nemá-li žádné takové působiště, který má své trvalé bydliště v tomto státě.

2. Každý smluvní stát učiní rovněž taková opatření, jež jsou nutná k založení jeho jurisdikce nad trestným činem v případě, kdy údajný pachatel je na jeho území a kdy jej nevydá v souladu s článkem 8 žádnému státu uvedenému v odstavci 1 tohoto článku.

3. Tato Úmluva nevylučuje trestní pravomoc vykonávanou v souladu s vnitřním právem.

Článek 5

Smluvní státy, které zřídí organizace pro společné provozování letecké dopravy nebo mezinárodní provozní agentury provozující letadla, jež podléhají společné nebo mezinárodní registraci, určí mezi sebou vhodným způsobem pro každé letadlo stát, který bude vykonávat jurisdikci a bude pro účel této Úmluvy státem registrace, a uvedomí o tom Mezinárodní organizaci pro civilní letectví, která sdělí tuto informaci všem státům, které jsou stranou této Úmluvy.

Článek 6

1. Je-li kterýkoliv smluvní stát, na jehož území se pachatel nebo údajný pachatel nachází, dosta-

tečně přesvědčen o tom, že jej k tomu okolnosti opravňují, vezme ho do vazby nebo učiní jiná opatření, aby zajistil jeho přítomnost. Vazba a jiná opatření se budou řídit zákony tohoto státu, avšak mohou trvat pouze tak dlouho, jak je nutné pro zahájení trestního nebo vydávacího řízení.

2. Takový stát provede okamžité předběžné šetření skutečností.

3. Kterékoliv osobě, která je ve vazbě podle odstavce 1 tohoto článku, bude umožněno, aby se okamžitě spojila s nejbližším příslušným zástupcem státu, jehož je občanem.

4. Vezme-li stát podle tohoto článku osobu do vazby, uvedomí okamžitě stát, v němž je letadlo registrováno, stát uvedený v článku 4 odst. 1c), stát, jehož je zadržena osoba občanem, a pokud to považuje za vhodné, kterékoliv další zainteresované státy, o skutečnosti, že tato osoba je ve vazbě, a o okolnostech opravňujících k jejímu vzetí do vazby. Stát, který provádí předběžné šetření, uvedené v odstavci 2 tohoto článku, neprodleně sdělí svá zjištění zmíněným státům a uvede, zda zamýšlí vykonávat jurisdikci.

Článek 7

Smluvní stát, na jehož území je údajný pachatel zjištěn, bude povinen, pokud ho nevydá, bez jakékoliv výjimky a ať byl trestný čin spáchán na jeho území či nikoliv, předložit případ příslušným orgánům za účelem trestního stíhání. Tyto orgány rozhodnou stejným způsobem jako v případě kteréhokoliv jiného závažného trestného činu podle práva tohoto státu.

Článek 8

1. Trestný čin bude považován za zahrnutý do každé smlouvy o vydávání, jež existuje mezi smluvními státy, jako trestný čin podléhající vydání. Smluvní státy se zavazují, že zahrnou trestný čin jako trestný čin podléhající vydání do každé smlouvy o vydávání, jež mezi nimi bude uzavřena.

2. Jestliže smluvní stát, který vydání váže na existenci smlouvy, bude požádán jiným smluvním státem, s nímž nemá žádnou smlouvu o vydávání, o vydání pachatele, může podle své úvahy považovat tuto Úmluvu za právní podklad pro vydání, pokud jde o tento trestný čin. Vydání pachatele bude podléhat ostatním podmínkám stanoveným právním řádem státu, který byl o vydání požádán.

3. Smluvní státy, které neváží vydání pachatele na existenci smlouvy, uznají trestný čin mezi sebou za trestný čin podléhající vydání podle podmínek stanovených zákonem státu, který byl o vydání požádán.

4. Pro účel vydání pachatele mezi smluvními státy se bude k trestnému činu přistupovat jako k činu spáchanému nejen v místě, kde se udál, nýbrž také na území států, které jsou žádány, aby založily svou jurisdikci v souladu s článkem 4 odst. 1.

Článek 9

1. Když došlo nebo má dojít ke kterémukoliv z činů zmíněných v článku 1a), podniknou smluvní státy všechna vhodná opatření, aby kontrola letadla byla navrácena do rukou jeho oprávněného velitele nebo aby jeho kontrola nad letadlem zůstala zachována.

2. V případech upravených v předcházejícím odstavci kterýkoliv smluvní stát, ve kterém se letadlo nebo jeho cestující či posádka nacházejí, umožní pokračování cesty cestujícím a posádce co nejdříve, jak to bude uskutečnitelné, a bez prodlení vrátí letadlo a jeho náklad osobám, které jsou k vlastnictví oprávněny.

Článek 10

1. Smluvní státy si navzájem poskytnou v co největší míře pomoc v souvislosti s trestním řízením zahájeným pro trestný čin a jiné činy uvedené v článku 4. Právo státu, jemuž byla žádost zaslána, bude platit ve všech případech.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se nebudou dotýkat závazků z kterékoliv jiné smlouvy, dvoustranné nebo mnohostranné, kterou se řídí nebo bude řídit celkově nebo zčásti vzájemná pomoc v trestních věcech.

Článek 11

Každá smluvní strana sdělí v souladu se svým vnitřním právem Radě Mezinárodní organizace pro civilní letectví co nejdříve jakékoliv podstatné informace, které má k dispozici o:

- a) okolnostech trestného činu;
- b) krocích podniknutých podle článku 9;
- c) opatřeních podniknutých vůči pachateli nebo údajnému pachateli a zvláště o výsledcích každého vydávacího řízení nebo jiného právního řízení.

Článek 12

1. Každý spor mezi dvěma nebo více smluvními státy, týkající se výkladu nebo používání této Úmluvy, který nemůže být vyřešen jednáním, bude na požádání jednoho z nich postoupen arbitrážnímu řízení. Jestliže do šesti měsíců od data požádání o arbitráž strany nejsou s to se dohodnout na organizaci arbitráže, může kterákoliv z těchto stran vznést spor k Mezinárodnímu soudnímu dvoru v souladu se Statutem Dvora.

2. Každý stát může při podpisu nebo ratifikaci této Úmluvy nebo přístupu k ní prohlásit, že se nepovažuje být vázán předchozím odstavcem. Ostatní smluvní státy nebudou vázány předchozím odstavcem ve vztahu ke kterémukoliv smluvnímu státu, který učinil takovou výhradu.

3. Kterýkoliv stát, který učiní výhradu podle předcházejícího odstavce, může v kterékoliv době odvolat tuto výhradu tím, že uvedomí depozitární vlády.

Článek 13

1. Tato Úmluva bude otevřena k podpisu v Haagu 16. prosince 1970 státům, které se účastní Mezinárodní konference o leteckém právu, jež se koná v Haagu od 1. do 16. prosince 1970 (dále Haagská konference). Po 31. prosinci 1970 bude Úmluva otevřena k podpisu všem státům v Moskvě, Londýně a Washingtoně. Kterýkoliv stát, který nepodepíše tuto Úmluvu před jejím vstoupením v platnost podle odstavce 3 tohoto článku, může k ní kdykoliv přistoupit.

2. Tato Úmluva bude podléhat ratifikaci signatárních států. Ratifikační listiny a listiny o přístupu budou uloženy u vlád Svazu sovětských socialistických republik, Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Spojených států amerických, které se tímto určují depozitárními vládami.

3. Tato Úmluva vstoupí v platnost třicet dní po datu uložení ratifikačních listin deseti signatárních států této Úmluvy, které se zúčastnily Haagské konference.

4. Pro ostatní státy vstoupí tato Úmluva v platnost v den vstupu této Úmluvy v platnost podle odstavce 3 tohoto článku nebo třicet dní po datu uložení jejích ratifikačních listin nebo listin o přístupu podle toho, k čemu dojde později.

5. Depozitární vlády budou neprodleně informovat všechny signatární a přistupující státy o datu každého podpisu, o každém datu uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu, datu vstupu této Úmluvy v platnost a jiných sděleních.

6. Jakmile tato Úmluva vstoupí v platnost, bude registrována depozitárními vládami podle článku 102 Charty OSN a podle článku 83 Úmluvy o mezinárodní civilní letecké dopravě (Chicago 1944).

Článek 14

1. Kterýkoliv smluvní stát může vypovědět tuto Úmluvu písemnou notifikací depozitárním vládám.

2. Výpověď nabude platností šest měsíců po dni, ve kterém depozitární vlády obdrží notifikaci.

Na důkaz toho níže podepsaní zmocněnci, řádně k tomu zmocnění svými vládami, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Haagu, šestnáctého prosince devatenáct set sedmdesát, ve třech originálech, z nichž každý je vyhotoven ve čtyřech autentických textech v jazyce anglickém, francouzském, ruském a španělském.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo hutnictví a těžkého strojírenství

vydalo s odvoláním na § 217 a další zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ústředním výborem Odborového svazu pracovníků kovoprůmyslu a ústředním výborem Odborového svazu pracovníků hornictví a energetiky **výnos č. 3/1974 o poskytování osobního vybavení učňů ve vybraných učebních oborech odvětví rudné doly, hutnictví a ve strojírenské metalurgii** ze dne 12. července 1974 čj. 032/294/74.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. září 1974 a zrušuje pro resort hutnictví a těžkého strojírenství výnos ministerstva průmyslu České socialistické republiky č. 2/1969 a směrnice ministerstva průmyslu Slovenské socialistické republiky čj. 15/1970-E, o osobním vybavení hornických učňů.

Výnos je v plném znění uveřejněn ve Zpravodaji FMHTS č. 6—7/1974 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu hutnictví a těžkého strojírenství a jemu podřízených generálních ředitelstvích VHJ.

Ministerstvo kultury České socialistické republiky

vydalo **výnos** (ze dne 22. února 1974, čj. 3601/74) **o zřízení chráněného naleziště „Vrbenská tůň“**, a to k ochraně typické biocenózy říčních ramen a tůní s výskytem řezanu pilolistého (*Stratiotes aloides*).

Výnos spolu s podmínkami k ochraně chráněného naleziště jsou uloženy u Okresního národního výboru v Českých Budějovicích, u Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody v Českých Budějovicích a ve Státním ústavu památkové péče a ochrany přírody v Praze.

Ministerstvo školství České socialistické republiky

vydalo **výnos, kterým se vydává stipendijní řád pro studenty, kteří po absolvování internátních středních škol pro pracující studují v denní formě řádného studia na vysokých školách** ze dne 30. září 1974 čj. 26 737/74-403.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. října 1974 a je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury ČSR, sešit č. 10/1974 a lze do něj nahlédnout na všech fakultách vysokých škol, popřípadě na ministerstvu školství ČSR.

Ministerstvo financí Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 16 písm. c) vládního nařízení č. 54/1953 Sb., o provozu na silnicích, ve znění zákonného opatření č. 13/1956 Sb. v dohodě se zúčastněnými ministerstvy **výnos** ze dne 20. srpna 1974 čj. 131/1083/1974 **o stanovení doby platnosti osvobození od placení pojistného ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel**.

Osvobození od placení pojistného, na něž vznikl nárok před 1. dubnem 1974 podle ustanovení § 18 odst. 3 vyhlášky č. 197/1964 Sb., kterou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel, se týká i druhé splátky pojistného na rok 1974. Za doklad o jejím zaplacení se považuje rozhodnutí o osvobození od daně vydané příslušným správním orgánem před 1. dubnem 1974 na základě § 14 č. 2 písm. b) a c) zákona č. 98/1964 Sb., o dani z motorových vozidel.

Předpis bude uveřejněn ve Finančním zpravodaji č. 8 a lze do něj nahlédnout na ministerstvu financí SSR, GR Slovenské státní pojišťovny a v jejích příslušných pobočkách.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 6. února 1973 byly v Konakry podepsány:

1. Dohoda o hospodářské spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Guinejské republiky;
2. Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Guinejské republiky o dodávkách spotřebního zboží.

Obě dohody vstoupily v platnost dnem 14. března 1974.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 5. prosince 1973 byla v New Delhi podepsána Třetí dohoda o hospodářské spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Indie. Dohoda vstoupila na základě svého článku 15 v platnost dnem 20. června 1974.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 21. února 1974 byla ve Varšavě podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Polské lidové republiky o spolupráci při tranzitních přepravách zboží obou zemí do roku 1990. Dohoda vstoupila na základě svého článku 11 v platnost dnem 25. července 1974.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 5. června 1974 byla v Moskvě podepsána Dohoda se Svazem sovětských socialistických republik o společném vypracování technologického postupu a vyvinutí průmyslového agregátu na výrobu viskózní vysokomodulované stříže. Dohoda vstoupila na základě svého článku 7 v platnost dnem podpisu a bude platit do 31. prosince 1975.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 11. července 1974 byla v Moskvě podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o spolupráci při výstavbě závodu na výrobu amofosu v kingiseppském kombinátě „Fosforit“. Dohoda vstoupila na základě svého článku 11 v platnost dnem podpisu a bude platit do 31. prosince 1985.